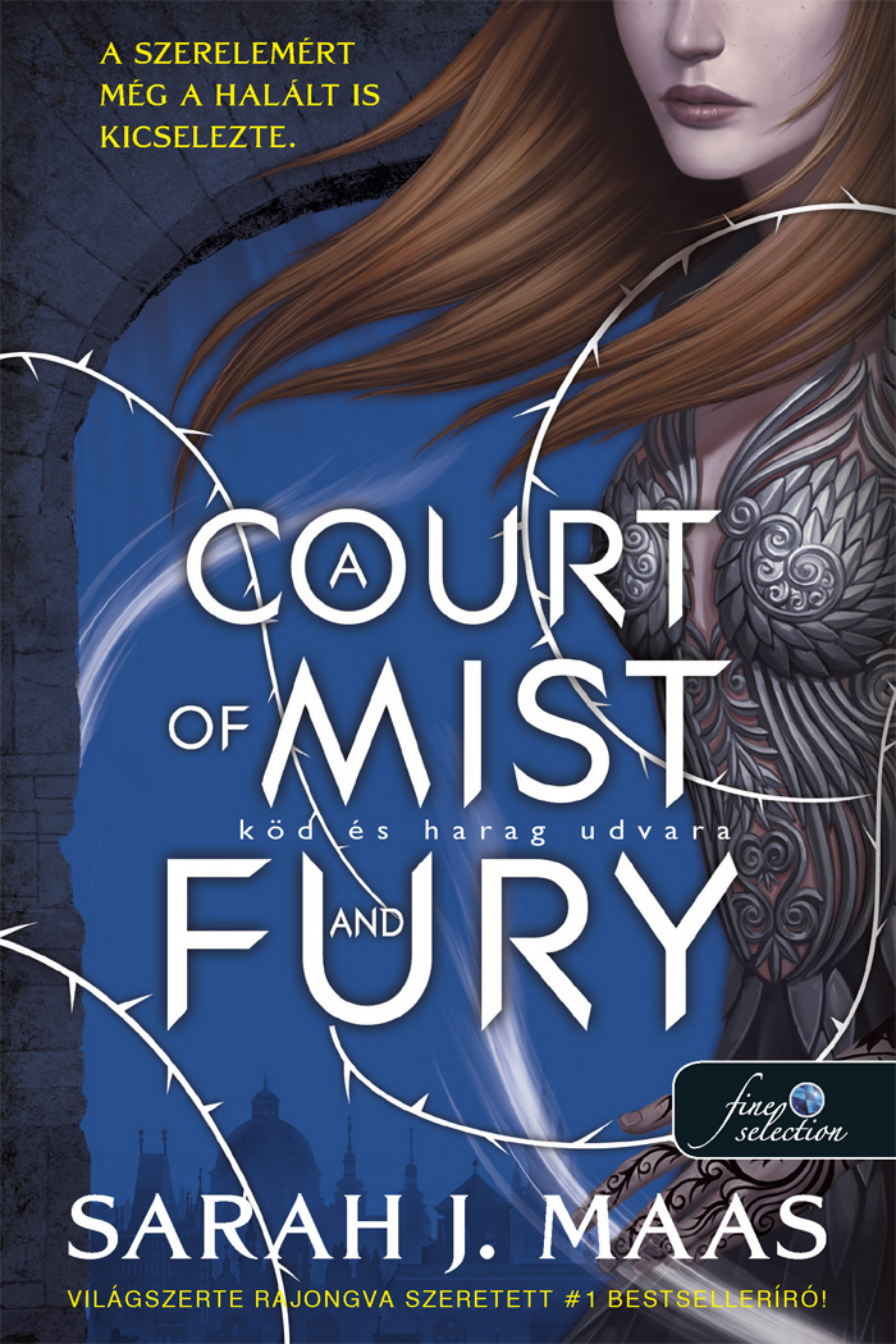
A SZERELEMÉRT MÉG A HALÁLT IS KICSELEZTE.
A COURT OF MIST AND FURY
köd és harag udvara
fine selection
SARAH J. MAAS
VILÁGSZERTE RAJONGVA SZERETETT #1 BESTSELLERÍRÓ!

SARAH
J. MAAS

A COURT OF MIST AND FURY

köd és harag udvara

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2025

Joshnak és Annie-nek,
az Álmaink udvarában.

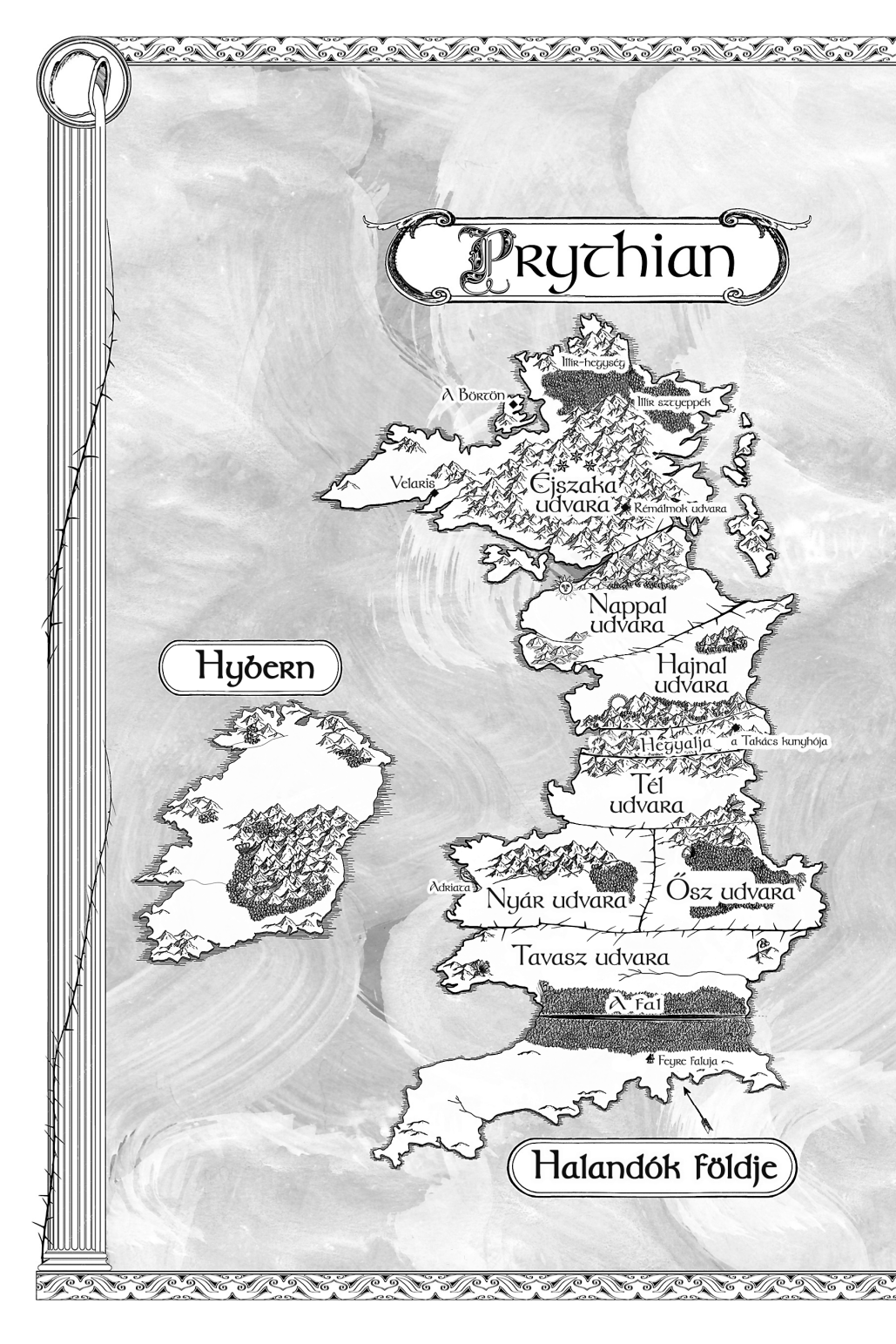
Prythian
Illir-hegység
A Börtön
Illir szteppék
Velaris
Éjszaka udvara
Rémálmok udvara
Nappal udvara
Hajnal udvara
Hegyalja
a Takács kunyhója
Tél udvara
Hyðern
Adriata
Nyár udvara
Ősz udvara
Tavasz udvara
A Fal
Feyre faluja
Halandók földje

Map © Kelly de Groot

Lehet, hogy a lelkem mélyén mindig is össze voltam törve, és örök sötétség honolt bennem.

Talán olyan valaki, aki épnek és jónak születik, letette volna a berkenyetőrt, és tárt karokkal fogadja a halált ahelyett, ami rám várt.

Mindent vér borított. Véres, reszkető kezem alig bírta megtartani a tőrt, a szívem közben majd meghasadt. A fiatal főtündér teste ott feküdt előttem kiterülve a márványpadlón, de képtelen voltam elengedni a fegyvert. Földbe gyökerezett a lábam.

– Jól van – búgott a trónról Amarantha hangja. – Gyerünk, a következőt!

Újabb berkenyetőr várt rám, és egy másik tündér térdelt előttem. Egy nő. Tudtam, mit fog mondani, milyen imát fog elrebegni, és azzal is tisztában voltam, hogy őt is megölöm, akár a fiút. A többi tündér és Tamlin szabadságáért teszem.

Egyszerre voltam ártatlanok hóhéra és egy nép felszabadítója.

– Láss neki, drága Feyre, ha készen állsz! – fuvolázta Amarantha. Mélyvörös haja úgy fénylett, ahogy a vér csillogott a kezemen – és a márványon.

Gyilkos. Hóhér. Szörnyeteg. Hazug csaló.

Magam sem tudtam, kire gondolok, mert már régen elmosódtak a határvonalak köztem és a királynő között.

Az ujjaim elernyedtek, mire a tőr csörömpölve lehullott, és a vértócsa szétfröcskölt. Fröccsent belőle kopott csizmámra, halandó

életem maradványára is, ami már olyan távolinak tűnt, mintha az elmúlt hónapok hagymázas álma lett volna csupán.

A halálát váró lányra néztem, a csuklyáját a fejére húzták, kecses teste nyugalmat sugárzott. Készen állt arra, hogy az élete a kezem között érjen véget, és belőle is áldozat legyen.

Megfogtam a fekete bársonypárnán nyugvó tőrt, markolatát a meleg, nedves kezemben jéghidegnek éreztem. Az őrök ekkor felrántották a lány csuklyáját. A tündér rám szegezte a tekintetét. Ismertem az arcát: a kékesszürke szemet, a sötétszőke hajat, a telt ajkat és a jellegzetes járomcsontokat. A finoman hegyes füleket, az áramvonalas, erőtől duzzadó végtagokat, a tökéletlen emberi vonásokat, amiket finom, halhatatlan ragyogás lágyított meg. Ismertem az arcából sugárzó ürességet, a kétségbeesést és a romlottságot is.

Nem remegett a kezem, amikor nekiszegeztem a tőrt. Megragadtam finom csontú vállát, és végig a gyűlöletes arcát néztem. *Az arcomat.*

Azzal belemártottam a berkenyetőrt a várakozó szívembe.

ELSŐ RÉSZ

AZ ÁLLATOK HÁZA

1. FEJEZET

A VÉCÉKAGYLÓ HŰS OLDALÁT MAGAMHOZ ÖLELVE hánytam, próbáltam hangtalanul öklendezni. Egyedül a beszüremlő holdfény világította meg valamelyest a tágas márvány fürdőszobát, néma roszszullétem színhelyét.

Tamlin meg se moccant, amikor hideg verejtékben úszva felriadtam, és olyan érzésem támadt, mintha a legyilkolt tündérek vére tapadna rám. Mikor már nem tudtam különbséget tenni szobám sötétje és Amarantha tömlöcének végtelen éjszakája között, és úgy éreztem, mintha a jeges izzadság az ártatlan tündérek vére lenne rajtam, a fürdőszobába vetettem magam..

Már egy negyedórája vártam, hogy elmúljon a hányingerem, és végre ne reszkessek annyira, hiszen a vízben is fokozatosan simulnak el a hullámok. A kagyló fölé hajolva számoltam zihálva a levegővételeimet.

Éjjel-nappal üldöztek a rémálmok, ez is csak egy volt közülük. Három hónapja tértem vissza Hegyaljáról, azóta próbáltam megszokni

halhatatlan testemet és az új világot, amit Amarantha egykor porig rombolt, és ami most a romokból igyekezett újjáépíteni önmagát.

A légzésemre koncentráltam: orron be, szájon ki. Be-ki, be-ki, be-ki.

A hányás csillapodásával elengedtem a vécét, de csak a falig jutottam. A repedt ablaküvegen keresztül az éjjeli égboltot láttam; egy szellő megsimogatta ragacsos arcom. A fejemet a falnak döntöttem, és a hűvös márványpadlóra támaszkodtam.

Valóság. Ez a valóság. Életben vagyok, túléltem, sikerült.

Kivéve, ha mégis csak álom az egész. Egy lázálom, és Amarantha tömlöcében, a zárka mélyén ébredtem…

Felhúztam a térdemet. Valóság. *Valóság.*

Hangtalanul kimondtam a szót, újra és újra, és egyre kevésbé görcsösen szorítottam a lábamat. Felemeltem a fejemet, de éles fájdalom hasított a kezembe, mert akkora erővel szorítottam ökölbe, hogy a körmöm a tenyerembe vájt.

A halhatatlan erő inkább átok, mint áldás. Ittlétem első három napja alatt kicsorbítottam minden ezüst evőeszközt, és meghajlítottam mindent, amihez csak hozzáértem, és annyiszor megbotlottam a hosszabb és fürgébb lábaimban, hogy Alis a szobáimból eltávolított minden értékes és pótolhatatlan tárgyat (különösen morcos lett ugyanis, amikor egy olyan asztalban botlottam el, amin egy nyolcszáz éves váza állt). Ráadásul nem egy és nem kettő, hanem *öt* üvegajtót törtem össze, mert véletlenül túl nagy erővel csuktam be őket.

Nagyot sóhajtottam, aztán kinyújtottam az ujjaimat.

A jobb kezem sima, puha volt, tökéletes tündérkéz.

Megnéztem a bal tenyeremet. Az ujjaimat, a csuklómat és az alkaromat egészen könyökig beborító, sötéten örvénylő tetoválás szinte elnyelte a fürdőszoba sötétjét. A tenyerem közepére tetovált szem

mintha engem nézett volna, nyugodtan és ravaszul, akár egy macska. Úgy tűnt, mintha a pupilláját most tágabbra nyitotta volna, mint napközben, mintha alkalmazkodna a fényhez, akár egy rendes szem.

Dühösen néztem vissza rá és arra, aki a tetováláson keresztül figyelt.

Rhysről három hónapja nem hallottam. Tamlintől nem mertem kérdezősködni, de Lucientől és mástól sem, nehogy ezzel valahogy megidézzem az Éjszaka udvarának főurát, és emlékeztessem őt arra az eszement alkura, amit még Hegyalján kötöttem vele: havonta egy hetet vele töltök, cserébe azért, hogy kimentett a halál torkából.

De még ha Rhys erről valami csoda folytán meg is feledkezett volna, én akkor sem feledhettem, de Tamlin, Lucien és senki más sem. A tetoválás nem múlik el soha.

Még ha Rhys… Végeredményben nem is volt igazi ellenség. Tamlinnek ellensége persze, és a többi udvarnak is. De azok közül, akik jártak az Éjszaka udvarában, és beszámolhattak volna a látottakról, annyira kevesen maradtak csak életben, hogy valójában senki sem tudja, mi *rejtőzik* Prythian legészakibb részében.

Hegyek, sötétség, csillagok és halál.

Amikor az Amarantha legyőzését követő órákban utoljára beszéltünk Rhysanddel, nem éreztem magam az ellenségének. A találkozásunkról senkinek nem szóltam, sem arról, hogy mit mondott nekem és én mit vallottam be neki.

Örülj, hogy emberi szíved van, Feyre. Csak sajnálhatod azokat, akiknek nincsenek érzéseik.

Ökölbe szorítottam a kezem, látni sem bírtam a tetoválást, a szemet. Feltápászkodtam, lehúztam a vécét és a mosdóhoz támolyogtam, hogy kiöblítsem a szám, és megmossam az arcom. Azt kívántam, bárcsak ne éreznék semmit, és a többi testrészemmel együtt az

emberi szívem is alakuljon át halhatatlan kőszívvé. Most csak fekete törmeléket éreztem a helyén, amiből gennyes váladék szivárog szét a testembe.

Tamlin akkor sem ébredt fel, amikor visszavánszorogtam az elsötétített hálószobába. Hason fekve terült el a matracon, így a holdfényben megcsodálhattam erős hátizmait, aranyszőke haját, amit az ujjaimmal kócoltam össze még az imént, szeretkezés közben.

Érte tettem mindent, és érte boldogan feláldoztam magam és halhatatlan lelkemet.

Mostantól egy örökkévalóságig kell ezzel a tudattal együtt élnem.

Az ágyhoz vezető lépések egyre súlyosabbnak tűntek. Bebújtam a kihűlt, száraz ágyba, Tamlinnek háttal lefeküdtem, és magam köré fontam a karomat. Mélyen, egyenletesen lélegzett. De a tündérfüleim birtokában… néha úgy tűnt, mintha egy-egy pillanatra kihagyna a lélegzete. Soha nem mertem rákérdezni, ébren van-e.

Egyszer sem ébredt fel, amikor én rémálmokra riadtam, vagy kihánytam a belem, és egy szóval sem említette, hogy tud-e, hallott-e valamit.

Tudtam, hogy őt is gyakran üldözik hasonló álmok. Először felébredtem rá, és olyankor próbáltam beszélni hozzá. De ő verejtékben úszva lerázta magáról a kezemet. Vadállattá változott, bundát, karmokat, szarvakat és éles fogakat növesztett, és az éjszaka hátralévő részét az ágy lábánál elterülve töltötte, az ajtót és az ablakokat pásztázva a tekintetével.

Sok éjszakát töltött így.

Most összegömbölyödve feküdtem az ágyban, feljebb húztam a takarót, mert a hűvös éjszakában vágytam a melegére. Tamlinnel hallgatólagosan megegyeztünk abban, hogy nem engedjük, hogy Amarantha mégis legyőzzön bennünket. Nem fogjuk elismerni,

hogy az álmainkban és éber óráinkban egyaránt kínozni tud bennünket, még mindig.

Egyébként is könnyebb volt így, hogy nem kellett magyarázkodnom, elmondanom, hogy bár megmentettem őt, felszabadítottam Amarantha uralma alól a népét és egész Prythiant, de közben én magam teljesen tönkrementem.

Úgy éreztem, egy örökkévalóságnyi idő is kevés ahhoz, hogy meggyógyuljak.

2. FEJEZET

– Én is jövök.

– Ne gyere!

Összefontam a karom a mellkasom előtt, tetovált kezemet bedugtam a jobb bicepszem alá, és kissé szélesebb terpeszbe álltam az istálló koszos padlóján.

– Három hónap alatt nem történt semmi, és a falu öt kilométerre sincs innen…

– Nem mész sehova. – Tamlin aranyszőke haja csillogott az istálló ajtaján beáradó délelőtti nap fényében. Felszíjazta a mellkasára a tőrjeit. Karakteres, jóképű arcán határozottság tükröződött, egyébként pontosan olyan volt, amilyennek a hosszú hónapok alatt képzeltem, amikor még álarcot viselt.

Lucien egy almásszürke ló hátán várta, három őrszem társaságában. Szúrós pillantást vetett rám, mint aki azt mondja: *Ne legyél már ilyen követelőző!*

Tamlin elindult a felnyergelt fekete csődör felé, de én fogcsikorgatva utánaviharzottam.

– A falunak minden segítség jól jön!

– Mi is még mindig Amarantha szörnyetegeire vadászunk – vetette oda, és egyetlen elegáns mozdulattal lóra pattant. Időnként felmerült bennem, hogy csak azért tart lovakat, hogy fenntartsa a civilizáltság, a normalitás látszatát, és csak megjátssza, hogy nem tud a lónál gyorsabban futni, és hogy nem az erdő a természetes közege. A ló megindult. – Nincs annyi őrszemem, hogy még téged is kísérgessenek – mondta. Zöld szeme jéghidegen csillogott.

A kantárszár után nyúltam.

– Nincs szükségem kíséretre – jelentettem ki, és egy rántással megállítottam a lovat. A napfény megcsillant négyszögletű smaragddal díszített aranygyűrűmön.

Tamlin két hónapja kérte meg a kezem – ennyi időt kellett kibírnom, amíg folyamatosan virágokat, ruhákat mutogattak, ültetési rendeket és ételeket egyeztettünk. Egy hete, a téli napfordulónak hála, egy kicsit fellélegezhettem, bár valójában csak annyi történt, hogy a csipke és selyem helyett örökzöldekből font koszorúkon és virágfüzéreken törhettem a fejem. De már ez is legalább némi szünetet jelentett.

A háromnapos evés-ivás-ajándékozás egy hosszú, meglehetősen kellemetlen ünnepségbe torkollott az egyik domb tetején. Az év leghosszabb éjszakáján a nap meghalt és újjászületett – vagy valami hasonló –, és ezen az ünnepségen léptünk át egyik évből a másikba. Az a tény sem segített megteremteni az ünnepi hangulatomat, hogy olyan helyen ültünk meg egy téli ünnepet, ahol folyamatosan tavasz uralkodik.

Nem igazán figyeltem oda, amikor az ünnep eredetét magyarázták – még a tündérek körében is vita folyt arról, vajon a Tél vagy

a Nappal udvarából ered, mert mind a kettő a legszentebb ünnepének tartotta. Egyet tudtam: két ünnepséget kell kibírnom, egyet napnyugtakor, amikor leszáll az éj, ilyenkor kezdődik a folyamatos ajándékozás, tánc és dorbézolás a régi nap halála tiszteletére, hajnalban pedig kivörösödött szemmel és fájó lábbal üdvözöljük a nap újjászületését.

Már az is bőven elég volt, hogy az összegyűlt udvaroncok és alacsonyabb rangú tündérek előtt állva kellett végighallgatnom Tamlin pohárköszöntőit és ünnepi beszédét. Korábban szerencsére elfelejtettem bárkinek is megemlíteni, hogy a születésnapom is az év leghosszabb éjszakájára esik, mert így is dúskáltam az ajándékokban, és minden bizonnyal még ennél is sokkal többet fogok kapni az esküvőmön. Ennyi *holmira* pedig egyáltalán nem volt szükségem.

Már csak két hét választott el az esküvői szertartástól. Ha addig egyszer sem hagyhatom el a birtok területét, és egyetlen napig sem csinálhatok *semmi* mást azon kívül, hogy Tamlin pénzét költöm, miközben hason csúszva hajbókolnak előttem…

– Kérlek! Csigalassúsággal zajlik az újjáépítés. Legalább elmegyek vadászni és szerzek a falusiaknak élelmet…

– Nem biztonságos – mondta Tamlin, és a sarkantyújával ösztökélte a csődörét. A ló szőre még az istálló félhomályában is tükörfényesen csillogott. – Főleg neked nem.

Mindig ezzel jött, amikor arra kértem, engedjen el a szomszédos faluba, hogy segítsek a főtündéreknek újjáépíteni, amit Amarantha évekkel ezelőtt porig égetett. Követtem őt kifelé az istállóból. Ragyogó napsütés fogadott bennünket, sehol egy felhő, a közeli dombokon hullámzott a fű a lágy fuvallatban.

– Az emberek haza akarnak térni az otthonaikba, olyan helyre vágynak, ahol *jó élni*…

– Az emberek áldást látnak benned, te jelented számukra a stabilitást. Ha bármi bajod esne… – Nem fejezte be a mondatot, de megállította a lovát a keleti erdőkbe vezető poros ösvényen. Lucien néhány lépéssel előrébb várta. – Semmi értelme bármit is újjáépíteni, amíg Amarantha teremtményei pusztítanak errefelé.

– A védőmágia újra működik…

– Több szörnyeteg még előtte átszökött. Lucien tegnap egymaga öt nagát kaszabolt le.

A hírre felkaptam a fejem, és Lucien is összerezzent. A tegnapi vacsoránál egy szót sem szólt erről, sőt *hazudott,* amikor rákérdeztem, miért sántikál. Összeszorult a torkom, nem a hazugsága, hanem a nagák miatt. Időnként álmodtam róluk, ahogy ömlik rám a vérük, miközben leszámolok velük. Mohó kígyóarcuk is sokszor felrémlett előttem, ahogy néztek, amikor annak idején megpróbáltak engem az erdőben megnyúzni.

– Képtelen lennék ellátni a feladataimat, ha közben a biztonságod miatt kellene aggódnom.

– De miért ne lennék biztonságban? – Végtére is főtündér voltam, egy főtündér erejével és gyorsaságával jó eséllyel el tudnék menekülni, ha arra kerülne a sor.

– Kérlek, a kedvemért maradj itthon! – kérlelt Tamlin. A lova nyakát simogatta, mert az állat türelmetlenül felnyerített. A többiek már könnyű vágtába fogtak, az élen járók majdnem belevesztek az árnyas erdőbe. Tamlin felém és a mögöttem tornyosuló alabástrom palotára biccentett. – Biztosan akad a házban is elég tennivaló. Vagy festhetsz is valami szépet. Próbáld ki az új készletet, amit a téli napfordulóra kaptál tőlem ajándékba!

A házban az esküvő tervezgetésén kívül semmi jó nem várt rám, mivel Alis nem engedte, hogy akár egy szalmaszálat is keresztbe

tegyek. Nem amiatt, hogy kije voltam és leszek Tamlinnek, hanem azért, amit Alisért, az unokaöccseiért és Prythianért tettem. A többi szolgálóval is így állt a helyzet, sokan még mostanában is elsírták magukat, ha összefutottunk a folyosón, annyira hálásak voltak nekem. Ami a festést illeti…

– Jól van – sóhajtottam. A szemébe nézten, és mosolyt erőltettem az arcomra. – Vigyázz magadra! – kértem. Borzalmas volt belegondolni, hogy azokra a szörnyetegekre vadászik, akik egykor Amaranthát szolgálták…

– Szeretlek – mondta halkan.

Bólintottam, motyogva viszonoztam, ő pedig a morcos arccal várakozó Lucien felé ügetett. Nem néztem utánuk.

A park sövényei között ráérősen sétáltam vissza a házba. A madarak vidáman csiripeltek, a kavics csikorgott vékony topánkám alatt.

Ki nem állhattam azokat a tarka ruhákat, amiket itt nap mint nap viseltem, de nem mertem megmondani Tamlinnek, aki zsáknyi számra vásárolta ezeket, és boldog volt, ha hordtam őket. Nem mintha iménti szavai messze jártak volna az igazságtól. Egyértelmű üzenet lenne a külvilág felé, ami gyorsan lábra kapna, ha felvenném a nadrágomat és a tunikámat, és drága ékszereim helyett magamra szíjaznám a fegyvereimet. Ezért hordtam a kapott ruhákat és hagytam, hogy Alis szép frizurákat csináljon nekem. Legyen így, ha ez az emberek számára némi békét és vigaszt jelent.

Tamlin legalább azt nem kifogásolta, hogy a díszes, drágaköves övemről oldalt egy tőr lógjon. Lucien ajándéka volt mind a kettő, a tőrt még az Amarantha előtti hónapokban, az övet pedig a királynő hatalmának megdöntése utáni hetekben kaptam tőle. A tőrt mindenhova magammal vittem, a többi tőrömmel együtt. Lucien azt mondta,

hogy *úgy is lehet jól kinézni, ha tetőtől talpig fel van fegyverkezve az ember.*

Még ha száz évig is stabilitás uralkodna, akkor se tudnám elképzelni, hogy úgy ébredjek reggel, hogy ne csatoljam fel ezt a tőrt.

Száz év.

Igen, évszázadok álltak előttem. Évszázadok Tamlinnel, ezen a csodálatos, csendes helyen. Talán közben rájövök valamire. De az is lehet, hogy nem.

Megálltam a rózsákkal és borostyánnal befuttatott ház lépcsőjénél, és elnéztem jobbra, az egykori rózsakert és mögötte, az ablakok felé. Amióta visszatértem, csak egyszer tettem be a lábam a régi műtermembe. Gyűlöltem az egészet, úgy, ahogy van, a festményeket, a felszerelést, a fehér vásznakat, amik csak arra vártak, hogy történetekkel, érzésekkel, álmokkal halmozzam el őket. Néhány pillanatot töltöttem akkor odabent csupán, aztán kijöttem, és soha többé nem mentem vissza. Teljesen felhagytam a színek, anyagok osztályozásával. Nemcsak hogy észre se vettem őket, már ránézni is alig bírtam a kúria falán lógó festményekre.

Gondolataimból kedves női hang zökkentett ki, aki a nevemet trillázta a házból, és ettől kicsit enyhült bennem a feszültség.

Ianthe főpapnő. Ő is arisztokrata főtündér volt, Tamlin gyerekkori barátnője, aki elvállalta, hogy segít az esküvői előkészületekben. Úgy imádott bennünket, mintha valami újonnan kitalált istenek lennénk, akiket maga az Üst áldott meg és jelölt ki, de nem panaszkodtam emiatt, hiszen Ianthe mindenkit ismert az udvarban és azon kívül is. A különböző eseményeken és vacsorákon mellettem állva súgta a fülembe, mit kell tudni a jelenlévőkről, és leginkább neki volt köszönhető, hogy egyáltalán túléltem a téli napforduló vidám

forgatagát. Mivel ő felügyelte a különböző szertartásokat, én boldogan átengedtem neki a feladatot, hogy kiválassza, milyen koszorúkkal és virágfüzérekkel díszítsék fel a kúriát és a birtokot, és melyik ételhez milyen ezüst evőeszköz illik.

Ugyan Tamlin fizette a ruháimat, de Ianthe választotta ki őket. Ő volt a szíve Tamlin udvartartásának, akit az istennő saját kezűleg választott arra a feladatra, hogy kivezesse a népét a kétségbeesésből és a sötétségből. Nem volt jogom kételkedni benne, hiszen eddig nem csapott be, sőt szép lassan elkezdtem tartani azoktól a napoktól, amikor a birtokon lévő templomában a zarándokokkal és a templomszolgákkal foglalkozik. Ma viszont… minden másnál jobb ötletnek tűnt, hogy vele töltsem az időt.

Összefogtam alkonypír színű ruhám habkönnyű szoknyáit, és felmentem a lépcsőn a házba.

Majd legközelebb. Legközelebb mindenképp rábeszélem Tamlint, hogy engedjen el a faluba.

✣

– *Ezt* a nőt és ezt a férfit nem ültethetjük egymást mellé. Szétcincálják egymást, és a vér nem jön ki a terítőből. – Ianthe halvány, kékesszürke csuklyája alatt a homlokát ráncolta, amin a holdciklus fázisait ábrázoló tetoválás díszelgett. Átfirkálta a nevet, amit pedig az imént írt az egyik ülésrendhez.

Melegebb lett, és kissé fülledt lett a helyiség, hiába lengedezett be a nyitott ablakon a szellő. Ianthe mégse vette le magáról vastag, csuklyás palástját.

A főpapnők mindegyike ilyen lobogó, művészien csavart és rétegzett öltözéket viselt, bár még messze nem számítottak öregasszonynak. Ianthe darázsderekát finom, égszínkék, áttetsző kövekkel

kirakott öv hangsúlyozta, amelyben a tökéletesen ovális formájú köveket csillogó ezüstbe foglalták. Szépen illett hozzá a csuklyáját díszítő finom ezüst diadém, közepén egy nagy kővel. A diadém alá hajtott anyagot egészen a homlokáig lehúzhatta, és így el tudta takarni a szemét, ha imádkozni szeretett volna, könyörögni az Üsthöz vagy az Égi Anyához, vagy pusztán csak gondolkodni.

Ianthe egyszer megmutatta, hogy fest ilyenkor: csupán az orra és telt, érzéki ajka látszódott ki. Ő volt az Üst hangja. Felkavart a látvány, már csak attól, ahogy szemét letakarva, az okos, ravasz női arc élettelen képmássá változott. Szerencsére többnyire nem rejtette el az arcát, sőt, időnként teljesen levette a csuklyát, ilyenkor a napfény szabadon táncolt hosszú, lágyan hullámos, aranyszőke haján.

Ezüstgyűrűi csillogtak ápolt kezén, miközben lefirkantott egy másik nevet.

– Egy hatalmas játszma az egész – mondta, és fintorogva nagyot sóhajtott. – Ezek az alakok a hatalomért, a dominanciáért folyó versengésben vért is hajlandóak ontani, ha kell. Furcsa lehet megszokni.

Minden eleganciájuk és gazdagságuk ellenére a főtündérekben maradt valami vadság, ami miatt nem hasonlítottak a halandó világban élő léha arisztokratákhoz. Ha viszálykodásra kerülne sor, akkor az *garantáltan* azzal végződne, hogy valakinek a hátából szíjat hasítanak. Szó szerint.

Egykor rettegtem attól is, hogy egy levegőt szívjak velük.

Az ujjaimat hajlítgatva megnyújtottam, eltorzítottam a bőrömre rajzolt tetoválást. Most már harcolhatnék az oldalukon vagy akár ellenük is. Nem mintha megpróbáltam volna, hiszen túlzottan a figyelem középpontjában álltam. – Miért kellene egy főtündér menyasszonyának katonai kiképzés, ha újra beköszöntött a béke? – érvelt Ianthe, amikor elkövettem azt a hibát, hogy vacsora közben

megpendítettem a témát. Tamlin, becsületére legyen mondva, mindkét oldalt látta: meg tudnám védeni magam… de mindenféle híresztelések kapnának lábra.

– Az emberek se sokkal különbek a tündéreknél – jegyeztem meg végül. Mivel Ianthe volt szinte az egyedüli az új társaságomban, aki nem döbbenettel vagy félelemmel tekintett rám, próbáltam folytatni a beszélgetést: – A nővérem, Nesta, valószínűleg jól be tudna illeszkedni a társaságba.

Ianthe oldalra billentette a fejét, és csuklyáján lévő kék kő megcsillant a napfényben.

– *Halandó* rokonaid is eljönnek az esküvőre?

– Dehogy. – Eszembe se jutott, hogy meghívjak bárkit is, és kitegyem őket a Prythianben uralkodó veszélyeknek. Vagy annak a látványnak, ami belőlem lett.

Hosszú, keskeny ujjaival dobolt az asztalon.

– Pedig a fal szomszédságában élnek, ugye? Ha fontos neked a jelenlétük, akkor Tamlin és én gondoskodunk a biztonságos ideutazásukról. – Korábban már meséltem neki a falunkról, a házról, ahol a nővéreim élnek, Isaac Hale-ről és Tomas Mandray-ről. Clare Beddort képtelen voltam megemlíteni, vagy azt, ami a családjával történt.

– Nesta azok után, amin keresztülment – mondtam, miközben próbáltam elhessegetni szerencsétlen Clare emlékét, amit vele tettek –, ki nem állhatja a fajtátokat.

– A *fajtánkat* – helyesbített Ianthe halkan. – Ezt a témát már alaposan megtárgyaltuk.

Bólintottam.

– Mi, öreg és ravasz lények, nemcsak pengékkel és karmokkal, de szavakkal is szeretünk játszani – folytatta. – Minden egyes kimondott

szavadnak súlya van, és felhasználhatják ellened. – Mintha enyhíteni akarná a figyelmeztetését, hozzátette: – Légy óvatos, hölgyem!

Hölgyem. Milyen egy abszurd megszólítás! Senki sem tudta, hogy szólítson, hiszen nem születtem főtündérnek.

Engem megteremtettek, Prythian hét főtündére feltámasztott, és tőlük kaptam az új testemet. Amennyire én tudtam, nem voltam Tamlin társa, egyelőre nem kötött bennünket egymáshoz hitvesi kötelék.

Őszintén szólva, a csillogó szőke hajú, türkiz szemű Ianthe finom vonásaival, ruganyos testével inkább tűnt Tamlin társának. Egyenrangú volt vele. Ha ők szövetségre lépnének, egy főúr és egy főpapnő, az világos üzenetet hordozna, jelezné az erőt az országunkat érintő fenyegetésekkel szemben. És biztosítaná azt a hatalmat, amit Ianthe lelkesen építgetett magának.

A főtündérek körében a papnők felügyelték a ceremóniákat és a szertartásokat, ők jegyezték fel a történeteket és a legendákat, és ők látták el a nemes urakat és úrnőket tanácsokkal apró-cseprő és nagyobb horderejű ügyeikben. Nem láttam, hogy Ianthe mágiát használt volna, de rákérdeztem Luciennél, mire ő gondterhelt arccal kifejtette, hogy a mágiájuk a ceremóniákból származik, és ha használják, akkor halálosan veszélyes. A téli napfordulón figyeltem Ianthe viselkedését, és miközben kerestem ennek a jelét, észrevettem, hogy úgy helyezkedett, hogy a felmenő nap fénye teljesen érje felemelt karjait, de nem érzékeltem semmiféle mágiát, vibrálást vagy fodrozódást felőle. A föld sem remegett meg alattunk.

Nem is tudom, eleinte mit is vártam valójában tőle, a tizenkét főpapnő egyikétől, akik együtt irányították nővéreiket Prythian-szerte. A halandók közt suttogva elrebegett ősi legendák alapján talán egy ősöreg, szűzies, halk szavú lényt vártam. Tamlin aztán

egyszer bejelentette, hogy egy régi barátnője hamarosan elfoglalja és helyreállítja a területünkön lévő omladozó templomegyüttest, Ianthe pedig másnap reggel belibbent a házunkba, és az elképzeléseim nyomban légvárként omlottak össze. Főleg a szűziességre vonatkozóak.

A papnők megházasodhattak, szülhettek gyereket és kedvükre flörtölhettek. Ianthe egyszer felvilágosított, hogy az ösztöneik elfojtása egyenlő lenne az Üst ajándékának, a termékenységnek, a bennük rejlő, életadó női mágiának a meggyalázásával.

A hét főúr tehát a trónjáról kormányozta Prythiant, a tizenkét főpapnő pedig az oltár mellől. Gyermekeik éppolyan erősek voltak és olyan tiszteletnek örvendtek, mint az urak utódjai. Ianthe volt három évszázada a legfiatalabb főpapnő, egyelőre nem ment férjhez, és gyermektelen nőként boldogan *élvezte az ország legjobb férfijait.*

Gyakran tűnődtem azon, milyen lehet ilyen szabadságban és belső harmóniában élni.

Mivel nem reagáltam finom feddésére, ezért ő szólalt meg újra:

– Kigondoltad, hogy milyen színű rózsákat szeretnél? Fehéret? Rózsaszínűt? Sárgát? Pirosat…

– Pirosat biztos nem.

Mindennél jobban gyűlöltem a vöröset, Amarantha hajának és a vérnek a színét, az ütések nyomát Clare Beddor Hegyalján megnyomorított, falra szegezett testén…

– A barnásvörös árnyalat pedig jól mutatna a sok zöld mellett… De talán túlzottan az Ősz udvarára emlékeztet. – Újra dobolni kezdett az ujjával.

– Legyen olyan, amilyet te akarsz. – Ha őszinte lettem volna magammal, akkor bevallom, hogy Ianthe olyan lett nekem, mint egy

mankó, de láthatólag szívesen gondoskodott ilyen dolgokról, ha nekem nem volt kedvem hozzá.

Finoman felvonta a szemöldökét.

Hiába volt főpapnő, a családjával együtt neki is menekülnie kellett Hegyalja borzalmai elől. Az apja, Tamlin egyik parancsnoka és egyik legerősebb szövetségese a Tavasz udvarában, megérezte a közelgő bajt, és Ianthe anyjával, két húgával és Ianthe-val együtt az óceánon túl elterülő számtalan tündérterület egyikére, Vallahanbe költözött. Ötven évig éltek ott egy idegen udvarban, és várták, hogy eljöjjön az ő idejük. Az embereiket eközben lemészárolták, vagy rabszolgákat csináltak belőlük.

Ianthe hallgatott erről, én pedig inkább nem kérdezősködtem.

– Az esküvő minden részlete üzenettel bír nemcsak Prythian, de a falon túli világ felé is – mondta. Visszafojtottam egy sóhajt, tudtam, hogy így van, nem most figyelmeztet először. – Tudom, hogy nem vagy oda a ruháért.

Finoman fogalmazott. Gyűlöltem azt a tüllmonstrumot, amit kiválasztott, igaz, Tamlinnel együtt, bár ő rekedtre röhögte magát, amikor a szobám rejtekében megmutattam neki. Biztosított arról, hogy bár a ruha abszurd, a papnő tudja a dolgát. Eleinte tiltakozni akartam, utáltam, hogy bár egyetért velem, mégis Ianthe mellé áll, de… aztán úgy éreztem, hogy több energiát emésztene fel az ellenállás, mint amennyire megérné.

– Hidd el, ez a ruha hordozza a megfelelő üzenetet. Elég időt töltöttem különböző udvarokban ahhoz, hogy kiismerjem a dolgok működését.

– Bízom benned – mondtam, és az előttünk heverő papírok felé intettem. – Velem ellentétben te tudod, hogy kell az ilyen dolgokat intézni.

Az Ianthe csuklóján csilingelő karkötő emlékeztetett azokra a karkötőkre, amilyeneket a Boldogságos Úr gyermekei viseltek a fal túloldalán. Időnként fel is merült bennem a kérdés, vajon a bolond emberek lopták-e az ötletet a prythiani főpapnőktől, vagy egy Ianthe-hoz hasonló papnő terjesztett el egy ilyen haszontalanságot az emberek körében.

– Nekem is fontos az esküvőtök – szólt Ianthe óvatosan, és megigazgatta a diadémot a csuklyáján. A türkiz szemek rám villantak. – Mi nagyon hasonlítunk egymásra, fiatalok vagyunk, tapasztalatlanok ezek között a… farkasok között. Hálás vagyok neked és Tamlinnek, hogy megengeditek, hogy én bonyolítsam a ceremóniát, és meghívtatok, hogy az udvarotokban dolgozzak, része legyek az udvarnak. A többi főpapnő nem különösebben törődik velem, igaz, én se velük, de… – A fejét rázta, mire a csuklyája is megbillent. – Mi hárman együtt – motyogta – félelmetes szövetséget alkotunk. Négyen, ha Lucient is beleszámítjuk. – Bosszúsan fújt egyet. – Nem mintha ő bármit is akarna tőlem.

Témánál voltunk.

Gyakran hozta őt szóba, szorította sarokba különféle rendezvényeken, ért „véletlenül" a könyökéhez vagy a vállához, de Lucient teljesen hidegen hagyta. Múlt héten rákérdeztem nála, hogy Ianthe vajon szemet vetett-e rá, mire ő csak rám bámult, fújtatott egyet, aztán elvonult. Igennek vettem a reakcióját.

Egy Luciennel kötött házassági szövetség majdnem olyan gyümölcsöző lenne, mint Tamlinnel: egy főúr jobbkeze és egy másik főúr fia… Utódjuk erős, népszerű személyiség lehetne.

– Tudod… nehezen tud mit kezdeni a nőkkel – mondtam közömbösen.

– A szeretője halála óta már számtalan nője volt.

– Veled talán más a helyzet, és még nem áll készen az ilyesmire. – Vállat vontam, kerestem a megfelelő szavakat. – Ezért lehet olyan távolságtartó.

Elgondolkodott, én pedig magamban azért imádkoztam, hogy higgyen ennek a féligazságnak. Ianthe ambiciózus, okos, gyönyörű, vakmerő nő volt, de nem hittem volna, hogy Lucien valaha is megbocsátja neki, hogy elmenekült Amarantha elől. Néha őszintén felmerült bennem, hogy talán még a torkát is képes lenne átharapni ezért.

Ianthe bólintott.

– Legalább izgulsz az esküvő miatt?

A smaragdgyűrűmmel babráltam.

– Ez lesz életem legboldogabb napja.

Tényleg így éreztem, amikor Tamlin megkérte a kezem. Sírtam örömömben, amikor igent mondtam neki, nem egyszer, nem százszor, hanem ezerszer, amikor szeretkeztünk a vadvirágos mezőn, oda vitt ugyanis az alkalomra.

Ianthe bólintott.

– A szövetségeteket megáldotta az Üst, amit az is bizonyít, hogy túlélted a hegyaljai borzalmakat.

Láttam, hogy a bal kezemre, a tetoválásra siklik a tekintete, és legszívesebben az asztal alá dugtam volna a kezemet, de sikerült megállnom.

Elegáns, ámde brutális tetoválásommal ellentétben az ő homlokán lévő rajz az éjkék színe ellenére is illett hozzá, hangsúlyozta nőies ruháit, a csillogó ezüst ékszereket.

– Szerezhetünk neked valamilyen kesztyűt – ajánlotta fel mintegy mellékesen.

Ennek is üzenet értéke lenne, talán megértené az a személy is, akiről kétségbeesetten reméltem, hogy megfeledkezett a létezésemről.

– Még átgondolom – mondtam udvariasan mosolyogva.

Ennyire voltam képes, mert valójában legszívesebben eliszkoltam volna. Letelt az időnk, és Ianthe ellibbent az imaszobájába, ami Tamlin ajándéka volt a főpapnő visszatérése tiszteletére. Ianthe délben is kifejezte háláját az Üstnek országunk felszabadulásáért, a győzelmemért, és azért, hogy újra Tamlin uralja a vidéket.

Időnként az is felmerült bennem, hogy megkérem, értem is mondjon egy fohászt, azért, hogy megszeressem a ruháimat, az ünnepségeket és a csinos, szende menyasszony szerepét.

✣

Már ágyban voltam, amikor Tamlin belépett a szobámba, olyan zajtalanul, akár a szarvas az erdőben. Azonnal az éjjeliszekrényen lévő tőrömért nyúltam, de a széles vállak láttán megnyugodtam. A folyosóról beszűrődő gyertyafény arannyal vonta be barna bőrét, ám az arcát árnyékban hagyta.

– Fent vagy még? – suttogta. Éreztem a szemrehányást a hangjában. Vacsora után a dolgozószobájába vonult, és az iratkötegeit rendezte, amiket Lucien hagyott neki az íróasztalán.

– Nem tudok aludni – feleltem. Az izmait néztem, ahogy a fürdőszobába megy, hogy megmosakodjon. Már egy órája próbáltam elaludni, de ahogy lehunytam a szemem, a testem megfeszült, és a szoba falai mintha egyre közeledtek volna. Kínomban már szélesre tártam az ablakokat, de… hosszúnak ígérkezett az éjszaka.

Lehajtottam a fejem a párnára, és csak hallgattam, ahogy határozott mozdulatokkal alváshoz készülődik. Bár továbbra is fenntartotta külön bejáratú lakosztályait, és úgy vélte, hogy nekem is létfontosságú a saját tér, mégis minden este nálam aludt. Én még adós voltam azzal, hogy átlátogassak a hálószobájába, bár gyanítottam,

hogy a nászéjszakánk után úgyis minden megváltozik. Magamban azért imádkoztam, hogy majd ne riadjak fel és hányjam el magam az ágyában úgy, hogy azt sem tudom, hol vagyok, és sejtelmem sincs, hogy a sötétség örökké fog-e tartani vagy sem. Talán ezért nem szorgalmazta ő sem a témát.

Előbukkant a fürdőszobából, ledobta magáról a tunikáját, én pedig felkönyökölve néztem, ahogy megáll az ágy végénél.

A tekintetem egyből erős, ügyes ujjaira siklott, ahogy kigombolta a nadrágját.

Mintha helyeslően mordult volna egyet, én pedig az ajkam harapdálva néztem, ahogy leveszi a nadrágját és az alsóneműjét, és feltárul büszke, vastag és hosszú férfiassága. Szinte kiszáradt a szám. A tekintetem feljebb siklott izmos felsőtestére, széles mellkasára, majd…

– Gyere ide – morogta alig hallhatóan.

Felhajtottam a takarót, mire meztelen testem láttán felszisszent.

Mohó tekintettel figyelte, ahogy átmászom az ágyon, feltérdelek, és a kezembe fogom az arcát. Aranylóan barna bőrét elefántcsontfehér ujjakon örvénylő fekete minták keretezték. Megcsókoltam.

A tekintetét akkor is rám szegezte, amikor közelebb húzódtam hozzá, és majdnem felnyögtem, amikor a hasamhoz ért. Bőrkeményedéses ujjaival kényeztette a csípőmet, derekamat, aztán megfogta a derekamat, lehajtotta a fejét és megcsókolt. Nyelvének finom érintésére kitártam az ajkam, teljesen megnyíltam neki, ő pedig behatolt, elfoglalt, magának követelt. Felnyögtem, és hátrahajtottam a fejem, hogy mindenhol elérjen. Erősen megszorította a derekamat, aztán egy kézzel megfogta a fenekemet, és a másikkal simogatott tovább.

Ebben a pillanatban nem létezett más, csak ő meg én, és a testünket nem választotta el semmi…

Nyelvével a szájpadlásomat dörzsölte, aztán az ujjával finoman belém nyúlt. Zihálva hátrahajoltam.

– Feyre – csókolta a nevemet az ajkamra, és a nevem őszintébb imaként csengett, mint Ianthe imái az Üsthöz a napforduló sötét reggelén.

A nyelvével újra körbejárta a számat, és belém csúsztatta az ujját. Hullámzott az ölem, többet akartam, sóvárogtam, hogy beteljesítsen. Morgása ott visszhangzott a mellkasomban, amikor egy második ujj is csatlakozott az elsőhöz.

Együtt mozogtam vele, és mintha villám csapott volna az ereimbe. Minden figyelmem az ujjaira, a szájára, a testére összpontosult. Tenyerét a combtövemnél a legérzékenyebb pontomra nyomta, mire teljes megsemmisülésemben csak a nevét tudtam kinyögni.

A fejemet hátrahajtva mohón szívtam be az esti hűvös levegőt.

Gyengéden, finoman, szeretettel letett az ágyra. Elnyúlt felettem, a fejét lehajtotta, a mellemnek nyomta a fogait, mire én a hátát karmoltam és köré kulcsoltam a lábam. Erre vágytam, pontosan erre.

Megállt, a karja remegett, ahogy tartotta magát.

– Kérlek – sóhajtottam, mire ő az ajkával simogatta az államat, a nyakamat, a számat.

– Tamlin – most már könyörögtem. A tenyerét a mellemre tette, és a hüvelykujját finoman nekinyomta a mellbimbómnak. Felkiáltottam, ő pedig belém fúrta magát egy erős lökéssel.

Egy pillanatig nem léteztem, senki és semmi voltam.

Aztán teljesen összeolvadtunk, a szívünk egyként vert, én pedig ígéretet tettem magamnak arra, hogy ez örökre így marad, amikor néhány centire kihúzta magát belőlem, a hátizmai megfeszültek a kezeim alatt, aztán visszatért belém. Újra és újra.

TETSZIK?
MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk neked,
ha egy igazán jó könyvet akarsz elolvasni!

Már rendelhető!
VESD BELE MAGAD MIHAMARABB!

MOST kiadói KEDVEZMÉNNYEL is a Tiéd lehet!
Megrendelem most a kiadónál!

Sőt!

A kiadó **KönyvSárkány Klubjának** tagjaként
ELŐFIZETŐI ÁRON csaphatsz le rá!
Megrendelem most a KönyvSárkányon!

Köszönjük, hogy megrendeléseddel
még több jó könyv megjelenését támogatod!

2025.07.01.-i állapot

Újra és újra nekicsapódtam a testének, ő a nevemet dünnyögte és azt, hogy szeret. A villám mintha újra megtöltötte volna az ereimet, a fejemet, a nevét sóhajtottam. Ő is elért a csúcsra. Erősen szorítottam, élveztem a súlyát, bőrének tapintását, az erejét.

A szoba néma csendjében egy ideig csak a zihálásunk hallatszott. Bosszankodtam, amikor elfordult, de csak felkönyökölt, az oldalára fekve kinyújtózott, és szórakozottan köröket rajzolt a hasamra, a mellemre.

– Ne haragudj azért, amit reggel mondtam – dünnyögte.

– Semmi baj – leheltem. – Megértelek.

Nem hazudtam, de nem is mondtam teljesen igazat.

Lejjebb vándoroltak az ujjai, már a köldököm körül simogatott.

– Te… vagy a mindenem – mondta rekedten. – Szükségem van rád. Nem eshet bántódásod, halálosan biztos akarok lenni abban, hogy nem vehetnek el tőlem, soha többé nem bánthatnak.

– Tudom. – Az ujjai még lejjebb csúsztak. Nagyot nyeltem és megismételtem: – Tudom. – Hátrasimítottam az arcából a haját. – De mi lesz veled? A te biztonságodért ki felel?

Mintha összeszorította volna a száját. A mágiája visszatértével senkinek a védelmére nem szorult rá. Ha nem is láttam rajta, de éreztem, hogy felforrt benne a düh, nem miattam, hanem a hónapokkal ezelőtti énje miatt: ki volt téve Amarantha szeszélyeinek, a mágiája csak egy csörgedező patakocska volt a mostani dübörgő vízeséshez képest. Vett egy nagy levegőt, közelebb hajolt, és egy csókot nyomott a szívemre. Elég volt nekem ennyi válasz.

– Nemsokára – dörmögte, és az ujjai visszavándoroltak a derekamra. Majdnem felnyögtem. – Nemsokára a feleségem leszel, és az csodálatos lesz, egy csapásra vége lesz minden rossznak.